

Zoe Lea

JESTLI SE PROBUDÍ

motto

Jestli se probudí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Zoe Lea

Jestli se probudí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zoe Lea

JESTLI SE PROBUDÍ

Praha 2019

Přeložila Kateřina Tomcová

ÚTERÝ

**Zataženo se studeným větrem
a občasnými přeháňkami.**

Rachel

Můj svět se zhroutil jednoho chladného listopadového odpoledne. Bylo úterý a přšelo.

Když se to stalo, ani jsem nepípla. Seděla jsem v autě před levným hotelem a byla dost blízko na to, abych to viděla, ale současně příliš daleko, abych se toho účastnila. Pokoušela jsem se o lepší výhled, natahovala jsem krk a proklínala dlouhou řadu vozů před sebou. Do té doby jsem nikdy svého manžela nesledovala a nebyla jsem zvyklá se skrývat.

Ztratila jsem ho někde před vchodem do obchodního centra. Sjela jsem do pravého pruhu a zůstala trčet v koloně aut vyjíždějících od hotelu. Když jsem čekala na výjezd, viděla jsem, jak jeho auto míří k restauraci s rychlým občerstvením vzdálené asi padesát metrů.

A vtom se to stalo. Srážka s chodcem. Viník ujel z místa činu.

Trvalo to jen pár vteřin. Kdybych nestála na místě a nezírala tak upřeně právě tam, ničeho bych si nevšimla.

Auto, které náhle prudce zrychlilo.

Tělo, jež letělo přes čelní sklo a bez ladu a skladu přistálo na zemi.

Řev motoru auta opouštějícího bezvládné tělo a mířícího na čtyřproudovku.

V šoku jsem se prudce nadechla a zatajila dech. Zírala jsem na tu postavu na zemi, která teď připomínala hromádku špinavého oblečení, a sama sebe se ptala, jestli se to opravdu stalo. *Vážně jsem to viděla?*

Slyšela jsem, jak stěrače skřípají o čelní sklo, a přitom s hrůzou sledovala, co se dělo pak. Lidé okolo nechali nákup nákupem a běželi na místo. Někdo začal podávat první pomoc, klečel na zemi, dotýkal se nehybného těla. Z restaurace vybíhali lidé a houstnoucí dav mi brzy zakryl výhled. Kolem se míhali prodavači v červených čepicích a zástěrách, ozýval se křik a volání a do toho všeho dál skřípaly moje stěrače. Horký vzduch z topení mě najednou začal dusit, nemohla jsem popadnout dech. Potřebovala jsem ven.

Řidiči kolem mě postupně vylézali z aut a já se chystala udělat totéž. Odepnula jsem si pás a otočila se ke dveřím, jenže jsem zapomněla, že mám zařazeno a motor pořád běží. Když jsem pouštěla spojku, druhou nohou jsem zavadila o plynový pedál a auto vystřelilo děsivou rychlostí dopředu, do zadního nárazníku stříbrného mini.

Hrudníkem jsem prudce narazila do volantu. Rozječel se klakson a já ucítila tvrdý náraz do hlavy. Zaječela jsem ale proto, že se mi o pedál zlomil podpatek a současně se to samé stalo někde uvnitř mého kotníku.

Dveře u spolujezdce otevřel nějaký muž v pomačkaném obleku, který stále ještě upíral zrak směrem k pozdvižení na opačné straně nákupního centra.

„Sakra práce,“ poznamenal, když mě sundal z volantu a klakson konečně přestal řvát, „jste v pořádku?“

Zatáhl ruční brzdu a vtom uviděl můj kotník.

„Panebože!“ vykřikl a otočil se ven. „Potřebujeme sanitku!“

Chystala jsem se mu říct, že to vůbec není nutné, ale místo toho jsem pozvracela celé vedlejší sedadlo.

—

Ta několik minut stará srážka s chodcem způsobila, že okolí mojí drobné nehodě věnovalo mnohem víc pozornosti, než by si zasloužila.

Muž v obleku štěkal příkazy na ostatní řidiče, kteří ve frontě u výjezdu stáli. Auta se dala do pohybu. Bylo třeba, aby mladé ženě, do níž jsem narazila, někdo zkontroloval krk. Informovali hotelový personál, který zajistil horký čaj a nepoužitelnou lékárničku.

Vedla se vášnivá debata o tom, jestli by se se mnou mělo hýbat dřív, než přijede záchranka, ale když jsem se začala štrachat z auta sama, všichni se mi o překot snažili pomoci.

Trvala jsem na tom, aby mě dopravili do hotelu. Nechtěla jsem zůstat v autě, kde to páchlo zvratky, a toužila jsem být co nejdál od hrůzy, jež se odehrála naproti. Zvědavci to všechno sledovali, jako by šlo o nějaké představení, třásli se zimou a nepokrytě zevlovali.

Dovnitř mě odnesl nějaký muž v kožené motorkářské kombinéze, která mu při chůzi strašně vrzala. Posadil mě do proutěného křesílka v recepci a někdo mi spěšně přinesl další k podložení kotníku.

Postarší manželé u recepčního pultu, kteří se právě odhlašovali, na mě zírali. Z jejich výrazu jsem pochopila, že asi vypadám strašně. Na bradě i halence jsem měla zvratky, mejkap rozteklý, jednu nohavici semišových kalhot vyhrnutou nad koleno a k tomu ten rozbitý kotník, zkrvavený a zkroucený do podivného tvaru. Otřela jsem si obličej a zkusila si stáhnout nohavici, abych schovala holou nohu, jenže jsem to nedokázala. Hrozně jsem se třásla.

Dva členové hotelového personálu, jedna starší paní a nedospělý kluk s lesklou bradou, se rozhodli zůstat u mě, dokud nedorazí sanitka. Častovali mě soucitnými pohledy a nabízeli mi čaj, kávu a vodu. Kroutila jsem hlavou. Představa, že bych měla pít, nebo vůbec něco pozřít, byla absurdní. Nemohla jsem téměř ani mluvit a byla mi zima, protože jsem ve spěchu nechala doma kabát. To jsem jim ale nemohla říct. Nedokázala jsem dát dohromady souvislou větu.

Ta starší paní, která seděla vedle mě, po chvíli odešla k pultu, aby recepční pomohla odbavit shluk příchozích turistů. Velice jsem to

ocenila. Chtěla jsem být sama. Modlila jsem se, aby to vzdal i ten puberták. Slyšela jsem, jak paní všem oznamuje, že pokud si budou chtít vyzvednout auto z parkoviště, bude to trvat déle. Někdo se zeptal, jestli už přijela záchranka k tomu člověku, kterého tamhle u fastfoodu přejelo auto. Dalšího zajímalo, jestli ten řidič vážně ujel z místa nehody. Jiný položil otázku, zda je ten člověk mrtvý, a mě zalil studený pot a roztrásla jsem se ještě víc. *Opravdu jsem právě viděla někoho umřít?*

„Počítám, že jste to asi viděla, vidíte,“ pronesl ten kluk, zatímco se turisti trousili z recepce. „Kvůli tomu jste taky narazila do toho auta před sebou, ne? Všechno jste viděla.“

Skrze skleněné dveře vyhlížel ven, směrem k restauraci a srovnému davu. Začal si okusovat nehet na palci a mě se valem zmocňovala panika.

„Nic jsem neviděla.“ Ta slova jsem ze sebe vykoktala, jako by to ani nebyl můj hlas. „Nedívala jsem se z okna.“

Přestal si okusovat nehet a zíral na mě.

„Zrovna jsem ladila rádio,“ pokračovala jsem. „Měla jsem skloněnou hlavu.“

„Vy jste to neviděla?“ zamračil se. „Fakt jste si toho vůbec nevšimla?“

Snažila jsem se od něho odvrátit, změnit polohu, jenže mi do kotníku vystřelovala nesnesitelná bolest. Tiše jsem zakvílela, ale za tu bolest jsem byla vděčná. Rozptýlila mě.

„Neviděla jste, jak se to stalo?“

Žena, do které jsem nabourala, byla mladá. Hezká. Byla dokonale nalíčená a učesaná, jako by se ve chvíli, kdy jsem do ní vrazila, chystala natáčet velkořím. Od nehody měla na uchu přilepený mobil a shlížela na mě se směsicí soucitu a znechucení. Měla jsem čtrnáctiletou dceru, která se na mě dívala velmi podobně, v jednom kuse pohazovala hlavou a vyvracela oči. Vzpomínka na Katie jako by mi

do žil vlila čerstvou dávkou adrenalinu, jež mi sevřela hrudník. Měla jsem dojem, že omdlím.

„Jak porazili toho chlapa,“ pokračoval ten puberták, zatímco jsem se snažila dostat tělo pod kontrolu, „ona to prej neviděla.“

Podívala se na mě a já se zhluboka, s námahou nadechla.

„Promiňte,“ řekla jsem tiše. „Hrozně se omlouvám.“

Oba na mě chvíli beze slova hleděli a ona potom pokrčila rameny.

„Kdybych něco takového viděla já, taky bych do někoho nabourala,“ pravila. „Nevyčítejte si to.“

„Ale já to neviděla!“ vykřikla jsem nahlas, až to všechny včetně mě překvapilo. Otřeseně jsem zvedla ruce k obličejí. „Omlouvám se,“ opakovala jsem, „promiňte.“ Začala jsem plakat, čímž jsem bitvu se svými emocemi prohrála. „Je mi to vážně líto, ale já jsem nic neviděla. Nedívala jsem se. Chtěla bych domů.“

Tahala jsem si za nohavici, abych schovala kotník, který pomalu měnil tvar. Zatímco jsem tam seděla, o dost se zvětšil a na jedné straně čněla velká boule. Vypadal jako kotník někoho jiného, jako by mi nepatřil. Ani já jsem nepatřila do recepce toho hotelu, neměla jsem tam co pohledávat. Měla jsem být doma ve své vyhráté kuchyni, poslouchat rádio a vařit vodu na čaj. Všechno bylo úplně špatně.

Ta dívka mi položila ruku na rameno a já sebou trhla.

„To auto stejně patří mojí sestře,“ řekla měkce, „a té to vadit nebude. Je zrovna na Tenerife.“

Zvedla jsem oči k její soucitné tváři. Mírně se pousmála a přivřela oči, jako by mě na dálku objímala. Potom obrátila pozornost zpátky k telefonu. Sledovala jsem, jak její prsty zkušeně kmitají po displeji a něco do něj tůká, a dlaní jsem si přejela po mokré tváři.

„Nemohla byste mi ho půjčit?“ zeptala jsem se. „Víte, jenom bych potřebovala zavolat domů. Nemám s sebou svůj mobil a potřebuju jim to říct.“

Na okamžik se zarazila a přitom prstem dál jezdila po displeji.

„Potřebovala bych mluvit s Dellou, zjistit, jestli...“, nadechla jsem se a polkla těžký knedlík paniky, „zkrátka, říct jí, co se stalo. Nevzala jsem si telefon a sanitka tu bude co nevidět.“

Znovu se zarazila. Ten mladík vedle nás přešlápl z nohy na nohu a ona si přejela prsty po krku. Vyhlédla z okna směrem k fastfoodu, kde se stále ještě odehrávalo drama, a pak mi telefon podala.

„Budu potřebovat údaje o vašem pojištění,“ poznamenala, když jsem ho brala do ruky, „a taky vaše jméno a adresu.“ Přikývla jsem a vyťukala číslo. Po čtvrtém zazvonění to zvedla.

„Dello?“

„Ahoj, Rachel.“

Když jsem uslyšela její hlas, zavřela jsem oči a chvíli jsem se uklidňovala.

„Dello, měla jsem nehodu. Nic vážného, ale nemůžu řídit a zavolali mi sanitku.“ Trochu se mi roztřásl hlas. „Vlastně si myslím, že jsem si něco zlomila.“

Nastalo ohromené ticho.

„Ach bože, Rachel!“ vykřikla Della. „Jsi v pořádku? Kde jsi?“

„V obchodním centru,“ odpověděla jsem. „U Grosvenorského náměstí.“

„Mám tam přijet?“ ptala se. „Mohla bych zavolat...“

„Ne,“ přerušila jsem ji, „to není třeba. Za chvíli tu bude sanitka. Jenom jsem chtěla...“, zaváhala jsem a snažila se sebrat. „Dello, jsi tam sama? Co Phil? Ještě se nevrátil, že ne? Není už náhodou...“

Chvilé mlčení.

„Phil je přece v Londýně,“ odpověděla a mě zaplavila úleva. *Phil byl v Londýně.* „Mám mu zavolat?“

„Ne!“ vyhrkla jsem ostře, až se dívka přede mnou polekala a zase si dlaní objala krk.

„Phila s tím neotravuj. Kdepak, ale mohla bys brnknout Jessica

a říct jí o tom, co se stalo. A buď doma, až se Katie...“ Se syknutím jsem se prudce nadechla, když mi to došlo. „Katie dneska přijde dřív! Napsala jsem jí ráno omluvenku, nechtěla jít na hokej, tak jsem napsala, že jdeme k zubaři. Pojede autobusem v půl třetí, jestli bys mohla...“

„Říkalas mi to,“ odušila Della. „Katie přijede dřívějším autobusem, vystoupí u knihovny a dojde pěšky.“

„Vážně?“ Zavřela jsem oči. Vrátila se ke mně vzdálená vzpomínka na ranní shon a spěšné domluvy u snídaně. Katie žadonila, aby nemusela na trénink pozemního hokeje, Jessica pobíhala sem a tam a snažila se najít školní poznámky, Phil brzy ráno odjížděl do Londýna a do toho mi volala Suzie, aby mi sdělila svoje vzrušení z obchodní schůzky. Pamatovala jsem si, že jsem se s ním rozloučila, že mi před odchodem z domu vlepil na tvář letmou pusou a s namazaným toustem mezi zuby skočil do auta. Do toho si Katie prozpěvovala jakousi odrhovačku.

„Rachel?“

Otevřela jsem oči.

„Jsi tam?“

„Dello...“ Měla jsem sevřené hrdlo. Pevně jsem sevřela telefon, zhluboka se nadechla a soustředila se na to, co jsem musela říct.

„Mohla bys, prosím, zavolat Suzie?“

„Suzie?“

„Nemám u sebe telefon. Mohla bys...“ Zarazila jsem se a otřela si oči. Ten kluk vytáhl papírový kapesník a já si ho vděčně vzala.

„Mohla bys Suzie říct, ať za mnou přijede do nemocnice?“

„Suzie?“ V Dellině hlase zaznělo překvapení. „Jasně. Zavolám jí. Určitě nechceš, abych brnkla Philovi?“

„Ne, Phila tím nezatěžuj. Je přece dneska v Londýně.“

Mladá žena ke mně pomalu přistoupila. „Jo, a Dello, prosím tě, můžeš najít číslo mého pojištění a nadiktovat ho té mladé dámě?“

Nabourala jsem jí nárazník a nevzpomínám si, u koho jsem pojištěná. Všechno je v pracovně, v té skříni u okna.“

Vrátila jsem telefon a dívala se, jak ta dívka kráčí k recepčnímu pultu pro tužku a papír. Rozmluva s Dellou dala věcem skutečnější obrysy, všechno teď bylo ještě těžší. Otřásla jsem se a pevně se objala rukama. Vedle nás se objevila skupinka španělských turistů s batůžky v rukou. Zírali přes skleněné dveře na druhou stranu, směrem k restauraci. Tam, kde se to stalo. Rychle spolu mluvili v kadenci kratičkových slov a já sledovala jejich pohled.

Ze svého místa jsem na ten fastfood neviděla, jen na lidi, kteří ho pozorovali. Ti shromáždění v malých skupinkách na parkovišti kroutili hlavami, ruce zastrčené v kapsách. Jiní seděli v autech a čekali, až budou moct pokračovat v denním programu, netrpělivě se posouvali kupředu a přitom mýjeli můj rozbitý vůz, který mezitím odstavili na parkovací místo pro invalidy nedaleko hotelového vchodu.

„Moje kámoška si taky zlomila kotník,“ pronesla ta mladá žena, když se ke mně vracela. „Tři měsíce se štrachala o berlích. Měla tenkrát patnácticentimetrové jehly.“ Koukla se na moji levou nohu, obutou v lodičce s nízkým podpatkem.

Rozletěly se prosklené dveře a dovnitř pronikl závan ledového vzduchu. Vešel jakýsi muž v hotelové uniformě se jmenovkou.

„Dorazila policie,“ oznámil a přistoupil k recepci. „Sanitka by tu měla být každou chvíli.“ Došel ke Španělům a začal jim něco vysvětlovat, vytáhl mapu a něco jim v ní ukazoval.

„Slyšel jsem, že ten člověk vyletěl do vzduchu,“ poznamenal ten mladíček skoro šepem a já se roztrásla ještě víc. „Prej to byla čelní srážka. Takže ten řidič budto vůbec nevěděl, že tam někdo je, anebo, co já vím... prostě jenom... PRÁSK!“

Zvedla jsem ruce a dívala se na ně. Snubní prsten zachycoval odlesky světla, jak se mi viditelně třáslы prsty. Sevřela jsem je do pěstí a ty jsem si přitiskla k očím.

„Kdo to mohl být?“ zeptala se žena skoro nepřítomně. „Kdo by dokázal udělat takovou věc a potom prostě ujet?“

V myslí se mi pořád dokola přehrávala představa těla letícího do čelního skla. Jak vyletělo nahoru a opsalo oblouk. Nebyla jsem dost blízko na to, abych mohla vnímat nějaké zvuky, ale přesto jsem v duchu slyšela měkké křupnutí, když dopadlo na kapotu auta. Lámající se kosti. Žaludek se mi bolestně sevřel.

„Na průmyslové kameře ho najdou,“ pravil kluk. Můj třes se začínal hrozivě podobat křečím. Znovu jsem se objala pažemi, velice pevně. Co nejvíc jsem napjala svaly, abych omezila jejich pohyb.

„Všechno je to někde nahaný,“ mávl rukou neurčitě do vzduchu. „Do večera ho policajti dostanou. Nejspíš už teďka vědí, kdo to je.“

Pusu jsem náhle měla plnou slin a srdce mi začalo nebezpečně zrychlovat. Potřebovala jsem domů. Pryč odtud. Potřebovala jsem, aby přestali mluvit, aby už drželi jazyk za zuby. Aby prostě *zmlkli*.

V uších se mi ozývalo jakési drnění, které bylo pořád hlasitější.

„Doufám, že shnije za katrem,“ rozechříval se kluk a zněl jako svoje mnohem starší verze, „ten, co to udělal.“

„A potom sprostě ujet!“ souhlasila s ním důrazně jeho spoléčnice. „Prostě se sebral a jel pryč. Jestli se mnou budou chtít policajti mluvit, klidně jim všechno řeknu. Neviděla jsem, jak se to stalo, ale viděla jsem to ujíždějící auto. Bylo to BMW. Černý bavorák!“

Při těch slovech se mi hrdlo znovu sevřelo. Nemohla jsem dýchat. Čím víc jsem se snažila, tím to bylo těžší, a srdce mi začínalo prudce bušit. Co nejpevněji jsem zavřela oči, ale ta představa byla v mojí myslí pořád živá.

Černé BMW. Ona ho viděla. On ho viděl taky. Nezdálo se mi to. Byla to pravda.

Sledovala jsem ho, čekala jsem, že zastaví. Že vystoupí z vozu. Takový byl přece Phil, můj manžel. Na lidech mu záleželo. Choval se správně. On nenajížděl do lidí, aby pak ujel pryč.

Jenže to udělal.

To auto bylo Philovo černé BMW.

Za volantem jsem viděla obličej svého muže.

Myslela jsem, že ho přistihnu s jinou ženou. To, co jsem viděla, bylo tisíckrát horší.

Suzie

Suzie zrovna běžela okolo řeky Dee, když jí Della zavolala. Její drobná, ale pevná postava v černých elastických kalhotách a flísové bundě zpomalila do poklusu. Rukou přitom zápolila s páskou na paži, na níž měla upevněný telefon. Právě dospěla do nejoblíbenější části své trasy, která v nízkém listopadovém slunci skýtala nádherný pohled. Rozprostírala se před ní chesterská promenáda Groves, kde nad řekou stál hudební pavilon z počátku minulého století. Stíny se prodlužovaly a dlažební kameny se blýskaly v měkkém světle.

Suzie běžela třikrát týdně a právě tahle část trasy jí dodávala chuť běhat dál a dál. Rozkládala se v těsném sousedství pískovcových hradeb na jihovýchodní straně centra. Tam vždy vyběhla po schodech vedoucích do Římských zahrad, kde teprve začínala opravdová krása. Ten náhlý zlom, ten nečekaný přechod do jiného prostoru i atmosféry ji odjakživa fascinoval. Právě to měla na Chesteru nejraději: během několika vteřin se mohla z rušných ulic plných aut dostat na místo, jež dýchalo historií.

Běhávala tady mezi fragmenty staveb pocházejících ze staré římské pevnosti. Její trasu lemovaly sloupy z lázní a zbytky vojenských budov, a zatímco zhluboka vdechovala svěží vzduch, obdivovala svoje okolí. Tady v sobě cítila nejvíc života. Jako by ji historie toho místa nabíjela energií.

Ze zahrad zabočila na dlážděný chodník podél řeky a pak běžela směrem k hudebnímu pavilonu z edvardovského období, který byl

magnetem pro turisty a návštěvníky města bez ohledu na roční období. V létě se tu konaly koncerty a regaty. Místní umělci tu mívali svoje stánky, mohli jste si vypůjčit veslici a projet se. Kotvily tu i výletní lodě, s nimiž se turisté vydávali na vyhlídkové plavby.

Podél promenády stály dřevěné lavičky a lampy z tlustého černého železa střídaly mohutné stromy. Sem mířili výletníci, rodiny s dětmi sem chodily krmit kachny. Právě tady si člověk za zimního odpoledne – když vystrčil nos a nedbal na lezavý mráz – mohl zavzpomínat na letní slunce.

Vyhlídkové plavby v tomto roce už skončily, ale vždycky tu bylo plno turistů a lidí s nákupními taškami. Suzie mezi nimi musela kličkovat, dokud se nedostala na jednu z prázdných laviček. Hlasitý, energický house ve sluchátkách vystřídal Dellin hlas, který jako by se pohyboval podobnou rychlostí.

Suzie měřila pouhých sto padesát centimetrů a lidé si ji často pletli s dítětem. Musela s tím bojovat celý život. Teď, zatímco si protahovala stehna a přitom poslouchala, jak jí Della něco nesrozumitelně vysvětluje do telefonu, stáhla si čepici, aby omladina zevlující na vedlejší lavičce pochopila, že je dospělá ženská. Měla hnědé vlasy zastřižené na delšího ježka, a když jim pomohla lakem, přibýlo jí skoro pět centimetrů. Při práci si nikdy malá nepřipadala, protože navíc nosila desetacentimetrové podpatky, ale v teniskách a s vlasy připlácnutými k hlavě se cítila zranitelná.

Naposledy pohledem probodla skupinku pubertáků, které už dávno nezajímala, a soustředila se na to, co slyší. Della jako by vždycky mluvila v hádankách. Suzie soudila, že je na svůj věk velmi nevyzrálá, a nechápala, proč Rachel někoho takového zaměstnává. Proč vlastně vůbec Rachel někoho zaměstnává, aby za ni dělal věci, které může dělat sama. Jistě, Rachel toho má moc, ale kdo dnes nemá? Přesto byla Rachel v jejím okolí jediná, kdo si platil... koho vlastně?

Suzie tušila, že Della je něco mezi pomocnicí v domácnosti a chůvou, ale nikdy se na to neptala. V tom se ovšem Suzie a Rachel rozcházeły. Zatímco Suzie by sama před sebou nedokázala ospravedlnit ani výdaje za týdenní úklid, Rachel zaměstnávala osobu, která to dělala denně, a snad i neustále, protože jinak si Suzie neuměla představit, co má Della v jednom kuse na práci.

„Promiň, co jsi říkala?“ optala se Suzie a poslouchala Dellino zájímavé vysvětlování. Říkala něco o obchodním centru, o tom, že si Rachel zlomila kotník, ale Suzie nic z toho nechápala. Delle bylo něco přes dvacet a měla nepříjemný zvyk mluvit strašně rychle, aniž by řeč přerušila nádechem. Nejsnazší tedy bylo klást jí série jednoduchých, krátkých otázek, na něž mohla odpovídat jen ano nebo ne. Po šesti otázkách Suzie ukončila hovor a chvíli uvažovala nad tím, co se od Delly dozvěděla.

Rachel měla nehodu a teď na ni čeká v nemocnici.

Takže nakonec do toho obchodního centra jela. Aby přistihla manžela při nevěře. A teď se stalo tohle. Suzie se dívala, jak se pod střechou hudebního pavilonu navzájem fotí nějakí postarší manželé. Před obličejem se jim v chladném vzduchu srážel dech a připomínal kouř z cigaret. Rukama v rukavicích se dotýkali ozdobného zábradlí a přitom se na sebe smáli. Kolem prošla rodinka s batoletem v kočárku, který nadskakoval na dlažebních kostkách.

„Měla mi zavolat,“ zamumlala si Suzie pro sebe a představila si, jak Rachel sedí sama v autě před hotelem a čeká, až se její manžel sejde s milenkou, a při tom pohledu nabourá. „Já už bych mu šlápla do toho zkurvenýho úsměvu!“

Matka batolete prudce trhla hlavou, protože Suzie promluvila hlasitěji, než měla v úmyslu. Hlavu měla plnou zrůdců a nevěrníků a nevnímala nic kolem sebe. Jediné co cítila, byla vlhká, lezavá zima vycházející z řeky za jejími zády. Srdce jí prudce bušilo, když se rozběhla okolo hradeb do rušných ulic plných výparů z aut, nakupují-

cích lidí a pouličních umělců. Skočila do auta, vnitřní stranu čelního skla otřela rukavicí, protože na to, aby čekala, až ji vysuší větrák, neměla dost trpělivosti, a pak se přískoky rozjela ucpaným městem rovnou do nemocnice za Rachel.

Seděla v kolečkovém křesle před čekárnou. Nohu měla opřenou o podnožku, a přestože kroutila hlavou a naznačovala, že je všechno v pohodě, Suzie pochopila, že tomu stavu je její kamarádka na hony vzdálená. Spěchala k ní. Rachel měla drobný obličej naběhlý od pláče, zelené oči oteklé a zarudlé. Na zmačkaném oblečení, které bylo jindy zcela bez poskvrnky, teď byly fleky, hladké mikádo měla rozcuhané a kolem ní se vznášel štiplavý odér žluči.

Za celé ty roky, kdy Suzie Rachel znala, ji nikdy v takovém stavu neviděla – dokonce ani tenkrát na střední, když se Rachel ve snaze získat cenu vévody z Edinburghu rozhodla kempovat u rozvodněné řeky. Položila kamarádce ruku na rameno a pohledem kolem sebe hledala někoho povolného. Zdálo se, že kromě sestry v recepci tu nikdo není. Zíraly na ni jen řady modře čalouněných židlí a stěny olepené plakáty s popisem jakýchsi děsivých příznaků. Byli tu ještě jiní dva pacienti, oba na opačném konci místnosti. Naproti nim seděla mladá žena se světlými dredy a v kalhotách od pyžama zastrčených do měkkých, huňatých bot. Sledovala je přivřenýma očima a v rukou svírala barevnou kabelu. Suzie nedovedla říct, jestli je to pacientka nebo návštěvnice, ale dřív, než měla možnost to zjistit, ji Rachel pevně popadla za ruku. Suzie se posadila na krajíček nejbližší židle a naklonila se k ní.

„Tys tam jela?“ zeptala se Suzie šepem po chvíli. „Jela jsi tam a vidělas Phila? Viděla jsi ho *s ní*?“ Stiskla Rachel ruku. „Parchant jeden.“

Rachel ani nezvedla oči a Suzie si nebyla jistá, jestli ji vůbec vnímá. „Proč jsi mi nezavolala?“ zeptala se polohlasem. „Přijela bych za tebou, odvezla bych tě tam. Neměla jsi tam jezdit sama. Ani jsi to neměla vidět sama, není divu, že jsi potom nabourala.“

Rachel nepřítomně kroutila hlavou. „Myslela jsem, že jsi v bance. Nechtěla jsem...“

„V bance jsem ještě nebyla,“ přerušila ji Suzie, „ale i kdyby, tohle je přece mnohem důležitější.“ Odmlčela se. Pak vzala do svých dlaní Rachelinu ledovou ruku. „Kdo to byl?“ zeptala se. „Je mladá? Hlavně mi neříkej, že je mladá. Takže píchá někoho mladšího, než jsme my? Někoho z práce?“

„Ne,“ odpověděla Rachel skoro neslyšně. „Nic takového. Nikdo tam nebyl. S nikým se tam nesešel.“

Suzie se naklonila ještě blíž, jako by špatně slyšela. „Ale...?“ Beze slova ukázala na Rachelinu podloženou nohu a Rachel začala znovu plakat. Po tvářích se jí koulely obrovské, tiché slzy.

Suzie si prohledala kapsy ve snaze najít kapesník, jenže bez úspěchu. Rozhlédla se po čekárně, jestli náhodou nezahledne sestru nebo doktora, ale viděla jenom tu holku s dredy. Zírala na ně a s přihloupkým úšklebkem se pásla na jejich neštěstí. Od té by Suzie rozhodně nic nechtěla.

„Ale viděla jsi ho?“ zeptala se kamarádky šeptem. „Po tom, co jsme ráno zjistily... Byl tam?“

Rachel nejdřív přikývla. A pak zakroutila hlavou.

„Ne,“ pronesla pevným hlasem a zakryla si tvář rukama. „Ach bože, Suzie, neměla jsem tam jezdit. Neměla jsem tam jezdit. Nic jsem neviděla.“

Suzie se dívala, jak Rachel pláče do dlaní, a nenacházela slov. Toho rána bylo naprosto jasné, co má Phil za lubem. Po tom, co zjistily, by dala Suzie krk na to, že Phil má milenkou. Najednou to bylo naprosto zřejmé a ona si uvědomila, že dokonalý život její kamarád-

ky vůbec není dokonalý. Ve chvíli, kdy pochopila, že Phil jí zahýbá, pocítila obrovský příval emocí a pro Rachel by byla udělala cokoli na světě. Jela by místo ní do obchodního centra a postavila se Philovi tváří v tvář; Rachel na to neměla být sama.

„Ne!“ Rachel mezi vzlyky zajímavě mluvila. „To nemohl být on,“ zvedla tvář z dlaní. „Ne, Phil ne. Nebyl to Phil.“

„Ale předtím přece...,“ chtěla říct Suzie, ale Rachel ji pohybem hlavy umlčela.

„To, co jsme zjistily dneska ráno, to byl nesmysl.“ Rachel hlasitě popotáhla a rukou si přejela po tváři. Všude měla rozmazanou řasenku a její pleť měla šedavý nádech. Polkla a napřímila se. „Nic to nebylo.“

„Rachel,“ oslovila ji Suzie opatrně, „to, co jsme dneska ráno zjistily, byl důkaz.“

—

Stalo se to poté, co se vrátily z jednání s novým klientem. Obě měly skvělou náladu z úspěchu, dostaly totiž novou zakázku, kterou přímo před nosem vyfoukly konkurenční firmě. Suzie se o ní dozvěděla v kavárně od Mandy. Zatímco jí připravovala dvojité espresso, vyprávěla Suzie o oslavě, na kterou se její dcera chystá tuto sobotu. Jednadvacáté narozeniny, někde směrem na Tattenhall, v rekonstruovaném domě s výhledem na golfové hřiště. Když Suzie uslyšela adresu, zbystřila, protože šlo o jednu z nejzáměrnějších čtvrtí v Chesteru: nabízela osobitou vesnickou atmosféru pouhých patnáct minut od centra města.

Oslavenkyně se snažila zorganizovat večírek vlastními silami. Mělo jít o akci ve stylu dvacátých let minulého století, jako vystřiženou z Velkého Gatsbyho, a její rodiče už utratili celé jmění za tři stovky lesklých pozvánek a jazzovou kapelu. Jenže kromě toho na

všechno ostatní zapoměla. Až teď si uvědomila, že bude potřebovat někde ubytovat hosty a že kapela nebude hrát celou noc a že všichni budou chtít něco jíst. Suzie pozorně poslouchala Mandyina slova o tom, že otec té dívky je ochotný zaplatit jakoukoli cenu, pokud někdo dá ten večírek dohromady v tak krátké době.

Byla to dokonalá příležitost.

Suzie a Rachel spolu pracovaly teprve tři měsíce, a kdyby Suzie získala tuhle zakázku, dokázala by Rachel, že jejich společný podnik byl správné rozhodnutí. Že firma „Farrellová & McFaddenová, slavnostní příležitosti“ má budoucnost. Rachel by mohla začít pomalu utlumovat svoje podnikání v cateringu a Suzie už by nemusela brát bezduché zakázky. Už žádné levné svatby. Žádné stylizace interiérů a fotografování penzionů, restaurací a firem. Fotila by opravdový, krásný život. Lesk a prosperitu. Fotila by bohatství.

Dosud spolu dělaly jen menší zakázky, pár hotelů a skromnějších firemních setkání, na nich však Suzie nemohla Rachel naplno ukázat dosah svých ambicí. Oslava plnoletosti v bohaté městské čtvrti byla dokonalou ukázkou její vize. Společně by se postaraly jak o styl, tak o celou organizaci, Rachel by dodala pohoštění a Suzie by zajistila fotografie, které by se po večírku prodávaly hostům.

Suzie vynaložila veškerý svůj šarm a lichotky, aby při krátkém rozhovoru s Mandy získala jméno a telefon té dívky. A hned ráno také dohodla schůzku s jejími rodiči. Všechno šlo nad očekávání skvěle. Vila postavená v edvardovském slohu byla obklopená půl-hektarovým pozemkem s dokonale upravenými zahradami. Sotva se přiblížily ke vchodu, Suzie neodolala a musela popadnout svůj canon se širokouhlým objektivem. Oslavenkyně měla zpočátku slzy na krajíčku, ale po dvou hodinách debat o pozadí ve stylu art deco, o pronájmu obrovských stanů a obřích sklenicích na šampaňské byla naprosto nadšená. Když se pak řeč stočila na Racheliny unikátní předkrmy, mezi nimiž se skvěly například bliny s uze-

ným lososem, citronem a bylinkami, když se zmínily o fotobudce a nabídly, že by Suzie mohla fotografovat hosty ve stylu paparazziů, tak se mohli přetrhnout, aby tu zakázku přijali. Tou dobou už se Suzie dostala i k opakovaným objednávkám fotografií a zveřejnění několika snímků v časopisu *Cheshire Life* a otec jim málem podepsal bíancko šek. Dostanou, kolik si jen řeknou.

Teď měly ani ne týden na to, aby zorganizovaly velkolepý gatsbyovský večírek pro tři sta lidí. Když po schůzce dorazily zpátky k Rachel a seděly v její obrovské otevřené kuchyni, kam proudilo zimní dopolední slunce, cítily současně euforii i mírnou paniku. Potom se to stalo.

—

Rachel zrovna mluvila o tom, jak málo mají času, nejen proto, že mají v rekordním termínu zrealizovat velkolepou narozeninovou oslavu, ale i proto, že se právě snaží zajistit zimní dovolenou. Vzala si do hlavy, že by její dcery měly zažít pravé bílé Vánoce a třeba i potkat Santu přímo v severském prostředí, dokud jsou ještě malé a budou z toho mít radost. Suzie soudila, že čtrnáctiletá Katie i o dva roky starší Jessica už jsou naopak příliš velké, ale svůj názor si raději nechala pro sebe a šla postavit vodu na čaj.

„Phil si myslí, že bychom je kvůli tomu neměli omlouvat ze školy,“ povídala Rachel, „ale já mu vysvětlila, že celý vánoční týden už mám plný. Vařím tři dobročinné večere ve městě, pro městskou radu dělám konzultace a navíc v tomhle období ráda přidám nějakou dobrovolnickou práci, když mi zbude trochu času, takže jestli někam pojedeme, musí to být začátkem prosince. Je to hned ten týden po Gatsbym, tak to bude docela v presu, ale Katie bude příští rok patnáct. Jak dlouho se jí ještě bude chtít jezdit s námi na dovolenou? A Jessica! Moje malá Jessica už bude brzy dospělá, příští

rok končí střední školu, takže jestli to chceme udělat, musíme teď, navíc ten cenový rozdíl jde do tisíců! Ne nějakých pár stovek, ale celé tisíce.“

Suzie ji skoro neposlouchala. Neměla vlastní děti, a tak se jaksi nedokázala naplno vžít do dilematu okolo školních prázdnin. Chápala jen to, že jde o byznys: kde je vyšší poptávka, je i vyšší cena. Navíc to šlo ruku v ruce s lokalitou, a když už člověku laskavý osud dopřál děti, bylo taky nutné pro to něco vytrpět. Kupříkladu zaplatit dražší dovolenou. A mimo to, Rachel si to mohla dovolit. Suzie stačil jediný pohled na její prostorný dům, auto na příjezdové cestě, na drahou kávu ve spíži, stačilo slyšet, jak Della nahoře luxuje, a bylo jí jasné, že ačkoli Rachel úpí nad vysokými cenami, v bance má peněz dost.

Zatímco čekala, až voda začne vřít, zahleděla se z okna na Rachelinu rozlehlou zahradu a pomyslela na svoje líbánky. Už za pár měsíců z ní bude paní Stapleová. Bude se opalovat na lehátku někde pod tropickým sluncem s Adamem po boku, a když se takhle zakázka vydaří, bude mít i slušně rozjetou firmu. Pak si Suzie dovolila trochu se zasnít. Už zakrátko, za pár let, by mohla stát v podobném domě, možná ne tak velkém, ale určitě podobném, a když bude mít štěstí, tak i s vlastním miminkem. Potom to bude ona, kdo bude rozjařeně tlachat a stěžovat si na všechnu tu starost o děti a na předražené dovolené. Suzie se usmála, najednou plná vzrušení.

Zatímco Rachel dál vykládala, že skutečná cesta do Norska děvčatům přinese mnohem víc poučení, než kdyby seděly ve škole, Suzie vytáhla hrnky a zkontrolovala svůj telefon. Adam se ještě neozval. Když ráno platila kávu v kavárně, terminál odmítl její kartu. Mandy s tím neměla problém, prý věří, že Suzie neopustí Británii, ale stejně to bylo trapné. Potřebovala zavolat do banky, ale nejdřív chtěla mluvit s Adamem. To její snoubenec se staral o bankovní konta, rozděloval hotovost, hrál si s účetnictvím. Měl na starost všech-

no, co se týkalo financí, takže si to s ním chtěla ověřit dřív, než začne tropit humbuk okolo zmrazené karty. Možná jen potřeboval dát něco stranou kvůli odpočtu z daní nebo něčemu takovému, věděla, že to občas dělá.

Marně se snažila rozpomenout, kdy to říkal, že mají odevzdat výpočet daně, kdy se má stát partnerkou v jeho firmě, kdy jim začíná fiskální rok a kolik tento měsíc utržila v hotovosti. Uvažovala, jestli nezkusit jinou kartu – tu, kterou měla podle jeho instrukcí na pár týdnů odložit, ale kam ji vlastně schovala? –, když si všimla, že Rachel najednou ztichla.

Řeči o zlodějských aerolinkách a jízdě s psím spřežením ustaly.

Otočila se a uviděla Rachel, jak se zkoprnělá sklání nad notebookem.

„Co je?“ ptala se Suzie a spěchala k ní. „Co se stalo?“

Rachel nedopověděla. Jen se mírně natočila, aby Suzie viděla na displej. Twitter. Rachel byla na Twitteru, a když se Suzie na stránce trochu zorientovala, zjistila, že je v sekci soukromých zpráv.

„Tohle vůbec nechápu,“ pronesla Rachel a ukázala na poslední zprávu nahoře. Suzie ji nahlas přečetla.

„Sraz dneska ve dvě, pokoj v hotelu u nákupního centra zamluvený. Přinesu šampus. Těším se na tvoje božské tělíčko.“

Pohlédla na Rachel, která zbledla a ve tváři měla zmatený výraz. Naklonila se dopředu, aby viděla, na čí twitterový účet se Rachel dívá.

„Smajlinka_33,“ přečetla. „To jsi ty?“

Rachel toporně zakroutila hlavou a vrátila se zpět na hlavní stránku. Suzie viděla celou řadu zpráv. Bylo mezi nimi i pár těžko rozluštitelných obrázků. A všechny byly adresovány komusi jménem Zurivreporter_1718.

„Byla jsem na stránkách cestovní agentury,“ řekla Rachel, oči upřené na notebook. „Specializují se na výlety za Santou. Dávají

speciální nabídky na Twitter, tak jsem se šla podívat. Když otevřu jejich stránku, už jsem automaticky na Twitteru. Viděla jsem, že mi přišla zpráva. A pak jsem našla tohle,“ mávla rukou směrem k displeji. „A došlo mi, že nejsem přihlášená ke *svému* účtu, ale k účtu někoho jiného.“ Rachel se odmlčela a zvedla oči k Suzie. „Automaticky mě to přihlásilo.“

Suzie se ostře nadechla. „Kdo ještě používá tenhle notebook?“

Rachel mlčela.

„Jessica?“ pátrala Suzie. „Není to účet Jessiky? Že by si domlouvala rande s klukem?“

„Jessica žádného kluka nemá!“ vyštěkla Rachel. „Ta má dost práce se školou. Chce být veterinářkou, ta nemá co se s někým scházet po hotelích. A kromě toho nesnáší sociální sítě. Je na digitálním detoxu, nebo jak se tomu říká. A jako telefon používá takovou tu obrovskou starou věc. Nepíše ani esemesky. Tohle není Jessica.“

Suzie chvíli mlčela.

„No tak Katie,“ navrhla opatrně. „Myslíš, že by...“

„Katie je čtrnáct!“ přerušila ji Rachel. „Kdyby měla účet na Twitteru, věděla bych to...“

„Ale...“

„Tyhle stránky nemá vůbec dovoleno používat.“

Suzie chtěla argumentovat, ale Rachel zvedla ruce, aby ji zarazila.

„Tohle prostě nemá dovolené a ona to chápe. Kybersíkana a tak. A holky vědí, že nesmějí chodit na můj notebook. Je to pracovní nástroj, vědí, že se ho nesmějí vůbec dotknout. Používám ho jedine já,“ zarazila se a těžce polkla, „a Phil.“

Na to si Suzie přitáhla židli. Bylo to jasné jako facka. Tu zprávu poslal Phil. Byl na Twitteru a zapomněl se odhlásit z účtu. Měl milenkou. Domlouval si rande na mobilu, jenže netušil, že je pořád přihlášený na domácím notebooku.

„Do prdele,“ ulevila si Suzie a dodala: „To mě teda hrozně mrzí.“ Rachel beze slova zírala na displej notebooku.

Suzie k ní vztáhla ruku. „Ach jo, Rachel,“ řekla po chvíli. „A zjistiť to zrovna takhle...“

Rachel ze sebe vyrazila krátký, zmatený smích. „Neblázni,“ pronesla. „Phil je v Londýně. Jak by si mohl s někým domlouvat rande tady v Chesteru, když je v Londýně?“

Suzie povytáhla obočí.

„To je absurdní!“ pokračovala Rachel. „Můj Phil?“ Znovu se koukla na tu zprávu a zakroutila hlavou. „Nesmysl. Ne, kdepak Phil. Ten je v Londýně. Odjel dneska ranním vlakem.“

Suzie sledovala, jak se Rachel zhluboka nadechuje a odhlašuje se z twitterového účtu.

„Nejspíš to byla Della,“ řekla a na tvářích jí naskočily dva rudé fleky. „Až odejdeš, hned si s ní promluvíš. Dám jí lekci o používání mého laptopu, dobře ví, že na něj nesmí. Husa hloupá.“

—

Suzie bez jediné námitky poslouchala Racheliny řeči o tom, že viníkem je s největší pravděpodobností Della a že twitterový účet se dá dokonce i ukrást. Neřekla ani slovo, zatímco Rachel vymýšlela různé důvody pro to, co obě viděly. Potom se pustily do plánování „Gatsbyho“, jak svou velkou zakázku přejmenovaly, ale atmosféra zůstala stísněná.

Rachel vytáhla jedno ze svých osobních per – stříbrné kuličkové, speciálně navržené pro leváky – a pracně všechno zapisovala ručně, jako by se obávala svůj notebook znovu otevřít.

Zápisník o velikosti A4 se plnil poznámkami a úkoly, ale Suzie to připadalo nesnesitelné a měla chuť notebook pustit, vrátit se na onen twitterový účet a přečíst si každou jednotlivou zprávu, pro-

hlédnout si všechny poslané fotky. Pořádně ho rozpitvat a přijít na to, co Phil vlastně vyvádí.

Byla vždycky přesvědčená, že Phil zkrátka není ten typ. Choval se naprosto spolehlivě, předvídatelně, byl přímo *nudný*. Co ho znala, nikdy neudělal nic překvapivého. Člověk si podle něho mohl řídit hodinky – a právě díky tomu byl pro Rachel tak přitažlivý. Pokaždé když ho Suzie viděla, choval se klidně a byl vždycky spokojený se vším, co Rachel naplánovala. Měl rád, když mu někdo říkal, co má dělat. Ale teď, zatímco Rachel mluvila o večírku, Suzie musela svůj názor v duchu přehodnotit.

Měla sto chutí kamarádce vytrhnout pero z ruky a zeptat se jí, jak jsou na tom v manželství. Chtěla se podívat na ty zprávy, zjistit, jestli to byl opravdu Phil a jestli se v něm nakonec zmýlila. Jenže Rachel mluvila dál a dál jen o přípravách a věcech, které bylo třeba udělat následující den, a dávala tak jasně najevo, že diskuze na tohle téma je u konce. A tak se Suzie vydala běhat jako obyčejně. Když teď seděla vedle svojí zlomené přítelkyně, všechno nasvědčovalo tomu, že hned po jejím odchodu Rachel udělala přesně to, co toužila udělat sama.

Suzie se dívala na Rachel, která s hlavou v dlaních seděla na kolečkovém křesle v nemocnici, a přitom ji přemáhala obrovská vlna soucitu. Rachel to věděla. V hloubi duše věděla, že ji manžel podvádí, přestože ho dnes v hotelu nepřistihla. Měla dost pochybností na to, aby se tam vůbec vypravila. Podezírala ho. Jenom si to zatím nechtěla připustit.

„To je dobrý,“ řekla a objala Rachel kolem ramen. „Jsem tady, jsem u tebe. Nikam neodejdu.“

„Paní Farrellová?“ Objevila se u nich usměvavá sestřička. „Můžete